

ЗОРИЩА

ЕВАНГЕЛСКО ПЕРИОДИЧЕСКО СЛЕСАНІЕ.

ГОД. 4.

ЦАРИГРАДЪ, МАРТЪ 1868.

БРОЙ 3.

МЛАДЫЙ-ТЪ ЧЕЛОВѢКЪ.

(Продълженіе отъ год. 3. брой 11.)

За основаніе-то на характеръ-тъ.

Онова нѣщо на кое-то младый-тъ человекъ втурачва око-то си съ най голѣмо усердіе и увѣреніе е *успѣхъ-тъ*. Съ тази рѣчь той иска да каже, вѣничко което е нужно да удовлетвори лични-тъ му желанія, и съ което да може да придобие вліаніе между человекъ-тъ.

Колко-то и да е сполучилъ испърво — и колкото и да може да се хвали съ честни-тъ си фамиліи, когато той влиза въ сношеніе съ други, младый-тъ человекъ скоро намира че той трѣбва самъ да направи характеръ-тъ си, и че споредъ него той успѣва. Въ въскрѣсеніе-то си той трѣбва да тръгне отъ дѣло-то на ногъ-тъ. Но едно ново явленіе сега го посрѣща. Той слуша едно хубаво слово, една хубава проповѣдь, или чете една искусства критикъ, и си чуди че тѣ иматъ толкова малко вліаніе.

Той си чуди че слѣдствія-та не сж съразнѣри съ силъ-тъ които се употребява и тука той се срѣща съ единъ отъ голѣми-тъ небесни закони които щатъ да го посрѣщатъ и прѣзъ вѣчкый-тъ му животъ; и тоя законъ е че характеръ-тъ и вліаніе-то немогатъ да се придобѣятъ само съ едно стараніе, колко и да е то исполниско. За сѣщъ-тъ причини азъ немогах да хранихъ тѣло-то си като са наиямъ твърдѣ много само единъ пѣтъ. Ний поддържамъ животъ-тъ си и здравіе-то си, като сж хранимъ повторително и рядовно. За това е дѣто че

единъ учитель рѣдко прави по голѣмо впечатлѣніе за добро чрѣзъ най силно-то си слово нежели чрѣзъ общи-тъ си словеса. Това е единъ законъ на нашый-тъ животъ; и това е причина-та че ако искамъ да придобѣмъ вліаніе и да впечатлявамъ характеръ-тъ си на други, то неможе да става само съ едно стараніе, ако и да е исполниско, но съ повторителни старанія. Не е така всякога съ веществени-тъ нѣща. Вы часто расцѣпувате скалъ-тъ спорядъ количество-то на баруть-тъ който се употребява и пакъ можете да потресете земѣ-тъ споредъ голѣминъ-тъ на топъ-тъ; но когато работите върху умове и сѣрдца вы трѣбва да се облягате на повторителни впечатлѣнія и старанія.

Съ рѣчь-тъ характеръ искамъ да кажи онова нѣщо което прави разумни-тъ человекъ да прѣзъ увѣреніе въ васъ. Това увѣреніе неможе да се сполучи изведиждъ, нито пакъ въ единъ день или въ единъ годниж. Ако единъ ловець бы чудно умѣрилъ на нишанъ той става прочутъ и всегда сѣ говори за него; Ако единъ механикъ направя скоро и искусство една работъ и за него хора-та много говорятъ; Ако единъ младъ земеделець, съ искусство-то си, събира голѣма жътвъ отъ една нивъ, и то става за чудо. Ако единъ младъ проповѣдникъ каже едно добро слово, много ще го хвалятъ. Но тѣзи нѣща не съставляватъ характеръ, в само една кратковрѣменна слава. Ако единъ гѣкарь бы излѣкувалъ человекъ отъ една опасна болѣсть, и той придобива тѣмъ врѣменна слава.

Но онзи ловец за да може да се счита за добър ловец; трѣбва да може да удари добър всякой пѣть когато дига пушкѣ-тъ си. Онзи младъ механикъ и онзи младъ земледѣлец трѣбва да показувать постоянство, искусство и успѣхъ много пѣти прѣди да могатъ да придобѣютъ характеръ; онзи младъ проповѣдникъ трѣбва съ искусство да измислюва много прѣдложенія, и да говори съ разсѣждане и сила прѣди да може да се нарича единъ славенъ проповѣдникъ; и онзи младъ лѣкаръ трѣбва да разбира и да исцѣли много опасны болѣсти, прѣди да може да се нарича славенъ лѣкаръ.

Съгледано и забѣлѣжено е че младежи-тъ често искатъ да се противятъ на тойзи законъ, и много имъ е криво че умове толкова даровити, толкова обработени и толкова мадры както тѣхны-тъ, немогатъ извелижъ да придобѣютъ почетъ-тъ който се отдава на чловѣци които за много години съ постояненъ трудъ и добротворѣніе сѣ придобили характеръ-тъ си. И това пакъ е причина та че толкова младежи които сѣ готови само до нейдѣ да правятъ силны старанія, не могатъ да сполучатъ въ животъ-тъ си. Тойзи строгъ законъ лежи на основаніе-то на всякий-тъ успѣхъ, и да се карама съ него не ще да ползува. Вы никакъ не ще сполучите миѣніе-то си ако да мыслите че може нѣкой да земе грѣшавый-тъ мермеръ и само съ единъ ударъ връзь глето-то, да изобрази прѣкраснѣ статуѣ. Даже Фидіа трѣбваше да удра хиляды малки удары, прѣди да може да искара образъ-тъ только искусно щото да се види и като живъ. Отъ неизбѣжныхъ-тъ нужды за послушаніе-то на тойзи законъ, слѣдува че единъ спленъ умъ, колко и да го желаете, не е необходимъ за вашый-тъ успѣхъ. Добры нѣща рѣдко сѣ придобиватъ скоро и лесно. Така е и съ характеръ. Тивка-та Юнана израснѣ въ една ноцъ; но въ другѣ ноцъ порази ѣ единъ червякъ. Въ малко врѣмя върба-та става едно дърво, а дѣбъ-тъ въ горѣ-тъ изиска единъ вѣкъ за да порасте; въ когато вече е порастивѣлъ той е дѣбъ а не върбѣ. Така и най полѣзны-тъ лѣкове микновенно полѣка дѣйствовать.

Кѣтъ младежи-ты рано сѣ броѣтъ по възрастни-тъ чловѣци, тамъ тѣ

мыслѣтъ че ставатъ съвършени още въ младость-тъ си, но ако така мыслите, вы правите голѣмѣ погрѣшкѣ, понеже сѣ трудите да излѣпите Божій-тъ законъ. И така ако намѣрите че честь-та който сте придобили въ бащиный-тъ си домъ, или въ училищны-тъ си дни не вы стига за много врѣме, не сѣ отчаювайте, но постоянновайте. Както канка по канкѣ става голѣ, така съ постоянно упражненіе чловѣческа-та сила сѣ увеличава. Обычай да хвалѣ старанія-та на младежи-ты защото сѣ достойны; но ный трѣбува да очакуваме повече и повече отъ тѣхъ колко-то повече живѣютъ.

И пакъ е естественно нѣщо е да усѣщамы че, ако работяхме въ едно прочуто мѣсто или положеніе—ако да вършамы нѣкой голѣмѣ работѣ ный щяхмы не само да смы готови да работимъ, но и да работимъ много силно. Но мыслили ли сте нѣкога за таѣ истинѣ че Богъ нѣма нужды отъ много извъредны чловѣци? Когато той ище нѣкой голѣмѣ работѣ да сѣ върши, тогава той приготвува срѣдство-то. И така съществуваніе-то на тѣзи знамениты чловѣци, показва че е имало нѣкой по голѣмѣ бѣдѣ или тѣмнѣнѣ. Искате ли Църква-та да е была потънала въ робство за четиры столѣтія и цоловинѣ за да можете вы да станете Моисей да ѣк изведете; или да бѣше тя обыколена отъ народы които желѣтъ истребленіе-то ѣ, за да можете да станете вы като Давидъ да водите войскы-тъ ѣ, и да распѣркате врагы-тъ ѣ? Или искате ли свѣтъ-тъ да сѣ върне назадъ въ прѣжнѣ-тъ си тѣмнѣнѣ, “что-то естество-то и естествены-тъ законы да сѣ скрыты въ мракъ догдѣ Богъ ще каже, нека Нютонъ да стане, и всичко ще е видѣливо” — за да можете вы да бѣдете овзы Нютонъ? Щене ли да искашь славнѣ-тъ почетъ на Мартина Лютера, ако трѣбваше да сѣ добые съ условіе-то че една хилядогодишна ноцъ щѣше да покрыве цѣлый-тъ Христіанскый свѣтъ? Ако всякой младежъ кой-то желае да е прочутъ бы искалъ да стане нѣкой реформаторъ (прѣобразователь), нѣкой славенъ пѣлководецъ или нѣкой знаменитъ законодатель, то колко безмѣрны трѣбваше да сѣ злины-тъ които щѣхъ да напѣлнѣять землѣ-тъ, за изстребваніе-то на които Богъ трѣбваше да приготви толкова много чудны срѣдства.

Когато таква срѣдства сѣхъ потребны, ты не трѣбва да се страхувашъ че нѣма да се избереши понеже състояніето ти е должно, защото Той избира таква срѣдства отъ колибѣ-тъ на робѣ-тъ покрай Назъ, — отъ кошарѣ-тъ по могилы-ты на Витлеемѣ, и отъ рудинцы-ты въ Германіи. Человѣцы-тъ сѣхъ тѣхнѣ-тъ мѣдрость мисляхъ че най голѣмый-тъ благодѣтель на свѣтъ-тъ ще да ся яви като царь; но овчари-тъ го напѣрихъ въ ясла-тъ, и тамъ не прѣмѣнно трѣбова и мѣдри-тъ да отиватъ ако искатъ да го напѣратъ. Азъ мислѣхъ че щѣхъ да показвамъ лъживы мнѣнія за животь, ако вы водахъ да мислите че всички, или даже много отъ наши-тъ младежи ще станѣтъ таква свѣтила щото всички ще гледать на тѣхъ.

Ако да живѣяхте само въ *тойзи* животь и само заради Человѣцы-тъ, азъ щѣхъ да жалѣхъ че вы пѣвате благоврѣніе, въ което да направите нѣкое голѣмо добро за ползѣ-тъ на други-тъ. По то не е така. Вы живѣете въ единъ свѣтъ толкова свързанъ съ другий, че просакъ-тъ кой-то днесъ лѣжи при врата-та на раскошнѣ-тъ, и желае да ся нахрани отъ трохы-тъ заедно съ кучета-та, може подиръ смърть-тъ си да лѣжи съ Ангелскы крыла, за да върши дѣла-та Божіи, и въ вѣчны-тъ вѣкове, може да слугува Богу въ начини които сега не сѣхъ познати, но чрѣзъ които той ще стане поголѣмо благословеніе на тоя свѣтъ отъ колко-то е былъ кой да е Человѣкъ кой-то е досега живѣялъ. Великой Человѣкъ въ тоя свѣтъ е на нещитъ и за него нѣма срѣдно мѣсто въ блѣднѣ-тъ свѣтъ.

Силы-тъ на душѣ-тъ трѣбва да ставатъ все по дѣлательнѣ, и нейны-ты чувствѣ все по дълбоки за всегда. Кътера-та на душѣ-тъ никогашъ не може да прѣстане. Гласъ-тъ и трѣбва да е пълненъ. Той ще да е или гласъ-тъ на блаженны-ти, или по дълбокий-тъ проназателенъ гласъ на грѣшнѣ-тъ. Душа-та или ще ся води на зелена пасища и при тихы воды, или ще ся кара прѣзъ овѣзи вѣчны, пусты плавини, които единъ по другѣ вѣчно ся подигатъ отвѣдъ гробѣ-тъ, и тамъ ще ся бие и бодѣ до лудость отъ змай-тъ духъ; безъ почивкѣ за крака-та, безъ прохладителнѣ водѣ за устны-ты, и безъ надеждѣ за сердце-то. Или ще ся

облече та въ свѣтлинѣ толкова чистѣ, щото слънце-то ще е бесполезно, като една малкѣ свѣщъ на пладнѣ, и все ще става по дѣлательнѣ и по ползѣнѣ и по блаженнѣ; или пакъ ще бѣде единъ духъ който ще пакти въ вѣчны мѣкѣ и ще бѣга отъ гнѣвъ-тъ Божій и отъ совѣсть-тъ като отъ единъ гонитель.

Мы живѣеми за два-та свѣтлове — за всички-тъ блѣдцы врѣмена. За това е че не скрѣбѣхъ като всички не можатъ тука да направятъ голѣмы нѣща — нито пакъ че много свѣтлинѣ и даровиты младежи умиратъ въ младость-тъ си.

СВѢТЪ НА МЛАДѢ МАЙКѢ.

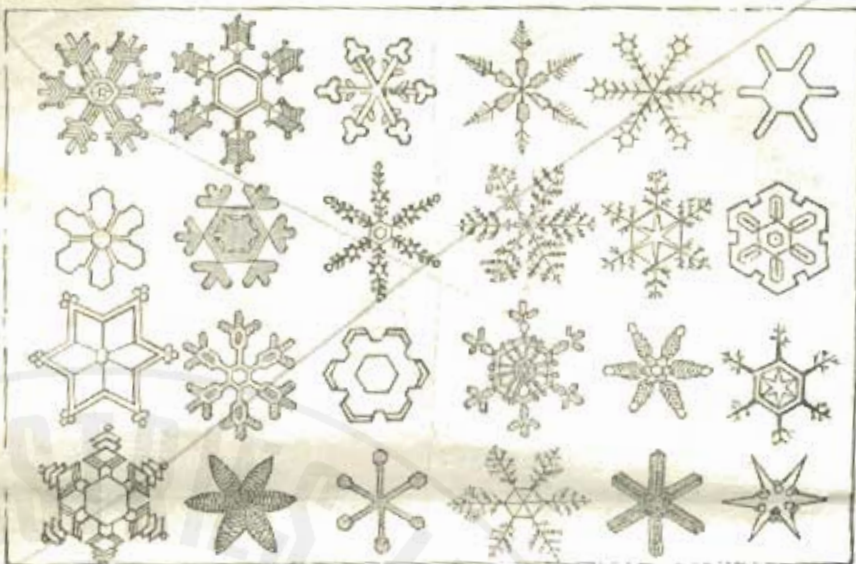
Една майка за да въспитѣе добръ чедо-то си придобыва едно голѣмо прѣимущество, като почене това въспитаніе отъ койго часъ пригърне първородно-то си.

Само да послѣдувашъ начинъ-тъ по кой-то желашъ да въспиташъ чедо-то си, то е свѣршено-то правило което обрача всичко на любовь и благополучіе. Трѣбва да имате голѣмо търпѣніе, вы майкы, които сѣхъ натоварены съ грѣхѣ-тъ на въспитаніе-то на дѣда-та. Да стои нѣкой съ твердо и тихо расположеніе срещу опорито щѣніе, или нуждѣ отъ по горнѣхъ помощъ; но Ози който дава успокоеніе ще чуетъ малѣ-тъ майчинѣ, и навсинахъ тя напѣрва че мудрость-та която иде отъ горѣ, е милосердіе. — Вліаніе-то на майка-тъ во врѣме на игра много ся отдачаватъ отъ да е узда върхъ благополучнѣ-тъ куцъ на чада-та; нека бѣде съблѣдница на чувствованіи-та на дѣда-та, нека послѣдѣва бързо-то имъ разбираніе, нека възбрани съ засмиваніе выкъ-тъ ихъ, нека тури помежду кроткѣ отгвѣтъ, и нека отдачави гнѣвъ-тъ, нека възнаградѣ съ единъ тихъ погледъ често самоотверженіе, и нека стане, съ единъ рѣчь, огледало прѣзъ което дѣца-та да гледатъ свое-то си благополучіе и своѣ-тъ си радость.

ДВѢ И ЕДИН.

Сыко, двѣ уши имашъ, а едни уста. Слушай много, а говори малко. — Двѣ очи имашъ и едни уста. Гледай по много, а говори по малко.

Двѣ рацѣ имашъ за работѣ, а едни уста за иденіе, и тѣхъ гледай да изработвашъ по много отъ колкото пзданѣ.

ЧУДЕСА-ТА НА МИКРОСКОПЪ-ТЪ.

Микроскопъ-тъ е единъ инструментъ, чрѣзъ който ся гледатъ онѣзи дребни прѣдмети които съ просто око едвамъ или съвѣмъ ся не виждатъ. По добрый-тъ видъ отъ микроскопъ-тъ е съставенъ отъ нѣколко увеличителни стъкла така наредени щото онзи който го употрѣбъва може на волѣ-тъ си да го прави по слабъ или по силенъ; сирѣчь, като ся турятъ още стъкла, увеличава по много прѣдметъ-тъ който чрѣзъ него ся гледа. Снабденъ съ това силно оръдіе испытатель-тъ викинува въ чудесны-тъ тайни на природъ-тъ и ся наслаждава отъ бескрайно-тъ красота, която ся открыва на гледъ-тъ му, и като види съвершенство-то на създаніе-то, душа-та му ся възвежда къмъ Създателя който е създамъ всичко това.

Радвали ся быхмы ако да можахмы да съберемъ наедно млади-тъ читатели на Зорницъ-тъ, за да имъ покажемъ чрѣзъ микроскопъ-тъ нѣк-и отъ тѣзи хубави и любопытни нѣща които неможе въ картинка да имъ прѣложимъ. Знаемъ че много любопытно щѣше да бѣде за тѣхъ да гледатъ, за прилѣръ, крачка-та на една муха; да видятъ тамъ онѣзи покѣе и онѣзи некусихъ машинъ, прилични нѣкакъ на толумбъ, съ коѣто муха-та върви на джанъ-тъ отъ горѣ, или на таванъ-тъ съ главъ-тъ си на долу. Или пакъ око-то на муха-тъ, съставены отъ много малки очи наредены както сж шестуголны-тъ дупчици въ мед-

ный-тъ сотъ и всяка една дупка е свършено око. Или пакъ да гледатъ прашецъ-тъ що има на крылъ-тъ на пеперуджъ-тъ, отъ който всяка частица ся вижда да е свършено перо както на павуна перото. Или единъ паѣжкъ да гледатъ и да видятъ какъ преде той паѣжкынж-тъ си.

Или да турятъ подъ стъкло-то една бѣлжъ, та да гледатъ свѣтлы-тъ ѣ очи и онѣзи дълги и косматы крака съ които тя толкози силно скача. Или въ една капка вода да видятъ каквы животинки ся паѣрватъ и какъ ся гонятъ, та ся ловятъ и ся ядатъ тѣ една други.

Можемъ да речемъ че най просто-то нѣщо украсава ся чрѣзъ микроскопъ-тъ. Пѣськъ-тъ подъ крака-та ни, частици отъ дърво, листъ-тъ на нѣкой цвѣтъ, косматы отъ нѣкой червей, прашецъ-тъ вързъ молецъ-тъ, яйца-та на наѣкомы-тъ, въ какво да е нѣщо, като го туримъ подъ стъкло-то ще намѣримъ една хубостъ, една тънкость въ направжъ-тъ и едно свършенство което е за чуденіе.

Жално на е че нѣмамы срѣдство-то чрѣзъ картинки да прѣложимъ прѣдъ читателни-тъ си нѣколко отъ горѣречени-тъ прѣдмети, но колкото за сега ви прѣдагамъ една картинка която прѣдставлямъ кристали-тъ на сънѣгъ-тъ.

Въ сънѣгъ-тъ който пада отъ небе-тъ, сега като пишемъ това, и покрыва лице-то на земѣ-тъ съ едно бѣло покрывало; въ тойзи сънѣгъ ся намиратъ хиляды хиляды

такви въ красни кристали, само по хубави отъ онѣзи въ картинка-тъ. Гледайте математическѣ-тъ точностъ и редовностъ на тѣзи кристали. Кой би мислялъ че въ свѣтъ-тъ има толкози красота? Сега като гледамы прѣвъ прозорець-тъ къмъ улицѣ-тъ, отъ тѣзи чловѣци които минаватъ, и върхъ които пада тойзи чистъ и бѣлъ свѣтъ, кой отъ тѣхъ забѣлзва нѣщо отъ хубостъ-тъ му? Не е ли истина че въ тойзи свѣтъ отъ десетина деветъ-тъ минаватъ прѣвъ свѣтъ-тъ като слѣни, и невидятъ чудесны-тъ хубости на природѣ-тъ. Пакъ и число-то е малко на онѣзи които оцѣняватъ душевнѣ-тъ хубостъ на онова откровение което всемудрый Богъ е благоизволилъ да даде намъ за ръководство-то ни къмъ вѣченъ животъ. Единъ Богъ е който е далъ това откровение, и който е създадъ тѣзи чудесны нѣща, и както чрѣвъ наукѣ-тъ и съ помощъ-тъ отъ микроскопъ-тъ открыва ся една хубостъ тамъ дѣто нищо ся не виждаше, така и чрѣвъ благодать-тъ Божію, съ микроскопъ-тъ на вѣрѣ-тъ, душевнѣ-тъ чловѣкъ, и истинскій-тъ Християнинъ, вижда една хубостъ и прима едно наслаждение тамъ дѣто свѣтскій-тъ чловѣкъ нищо не вижда достойно за внимание.

СВѢТИ КОНТО ПРОИЗВОДЯТЪ СЪГЛАСІЕ ВЪ ЕДНО ДОМОРОДИЕ.

1. Трѣбува да сме точно извѣстни че е възможно да ся съфотиватъ нѣкои на волѣ-тъ ни, за туй трѣбува да сме приготвени за това.

2. Трѣбува да знаемъ че всякой въ къщѣ-тъ има както и ний сами раслѣтно естество, и за това петрѣба да имамы голѣми изскуванія.

3. Трѣбува да научимъ правъ-тъ на всякой членъ на домородіе-то.

4. Трѣбува да гледамы всякой членъ на домородіе-то като едно същество за което е Христосъ умрѣлъ.

5. Когато ся случавя нѣщо добро на единъ членъ на домородіе-то трѣбува да ся радвамы на това добро.

6. Когато осѣщама склонность да отговоримъ нѣкому съ гнѣвъ, трѣбува да възвншавамы сърдце-то си въ молитвъ.

7. Ако отъ каквхъ годѣ причинхъ бѣдемъ раздразненн, трѣбува да внимаемъ добръ себе си, а да не направимъ неприлично нѣщо.

8. Трѣбува да наглеждамы когато други тѣжати, и да имъ говоримъ милосердны и утѣшителны думы приличны на състояние-то нѣхъ.

9. Трѣбува да търсимъ угодно врѣме за да производимъ благодарение на други и да не смѣтамы малкы досаждения причиняваны намъ.

10. Трѣбува да хвърлямы веселъ погледъ върхъ всяко нѣщо и да давамы дързновение на надеждѣ-тъ.

11. Трѣбува да говоримъ милосердно на слугы-тъ и да ги хвалимъ за най малкы нѣща когато можемъ.

12. Трѣбува всякогы да ся стараемъ да давамы таквъ кроткъ отвѣтъ който укротива гнѣвъ-тъ.

13. Когато ся смутимъ отъ нѣкоіхъ негодныхъ думхъ или работхъ, трѣбува да ся пытамы, не направихъ ли и азъ сжщото на други и ми го простихъ?

14. Въ венчкы събирания за забавление, които може да ся случати, не трѣбува да турямы себе си все първи.

15. Въ собиране-то не трѣбува да надигамы себе си, но да хвалимъ други.

16. Трѣбува да сме услужливи и добромыслени къмъ по малкы-тъ и да ся докарвамы къмъ тѣхъ съ кротость, като си напомнимъ че и ний бѣхмы нѣкога малы.

17. Не трѣбува никогы да осѣждамы работы-тъ на други-тъ, но докарвание-то на ближни-тъ ни на добро намѣрение да отдавамы когато можемъ.

18. Трѣбува да сравнявамы бесчетны-тъ благодати и благословения, които всякой день примама съвъ онѣзи отъ нищожны-тъ досаждения които по нѣкогы прѣтърпѣвамы.

ЕКОНОМІЯ ВЪ ДОМЪ.

Нищо друго не помага толко за да прѣдварди ново къщничество да не подпадне въ нищеть колкото економія-та въ управленіе-то на домашны-тъ работы. Напразно приноси чловѣкъ или много или малко, ако е къща-та му пробита; каквото донесе губи ся безъ да знае той какъ става това нѣщо; и онзи бѣсъ *расточение-то* выка, *още* както (споредъ прѣмудраго Соломона) дѣщеря-та на шивницѣ-тъ, додѣ не остане вече на приносящій-тъ що да донесе. Длъжность-та на мъжъ-тъ е да донесе въ къщѣ-тъ, а

на женѣ-тъ да внимае да се не изживи неправедно. Мужъ зема супружницѣ за да гледа работы-тъ му, и да му помага въ пхтуваніе-то на живота, да изучи и приготви челядь-тъ си за по прилично въ животъ-тъ състояніе, а не да расточава имотъ-тъ му. Най главно-то стараніе на сурругъ-тъ трѣбва да е за ползъ-тъ на мужа ѿ, и най голѣмо-то ѿ славолюбіе не трѣбва да ѿ отвлича по далечь отъ доброденствіе-то и благополучіе-то негово наедно съ онуй на челядь-тъ ѿ. Това ще бѣде само-то ѿ нахѣреніе и театро-то на завършванія-та ѿ въ пазухъ-тъ на домородіе-то ѿ, дѣто тя може да спомогне толко за сгражданіе на богатство, колкото той може въ писарницѣ-тъ си или въ дуканъ-тъ си.

Не правятъ богатъ человекъ придобиты-тъ пары, но онѣзи кенто избито чувствувать отъ печаль-тъ. Да издивява пѣкой всякога несмысленно много пары въ дрехы за да възблагодари безсловеснѣ-тъ си наклонность, или да гледа да угоди несмысленно съ ястія на охотъ-тъ си, сирѣчь да е чрѣвобѣснѣвъ, или да гошава повече пріатели отъ колкото може кесля-та му, всички тѣзи работы сѣ равно вѣднѣтны и пагубны. Перво-то притуря върхъ невздръжаніе-то суетнѣ; второ-то притуря върхъ дългый-тъ счетъ на месопродавеца и на лѣкаря счетъ; послѣднѣ-то докарва въ сплѣтничество-то си най зло-то отъ дошотія-тъ — невздръжаніе-то.

АНГЛІЙСКИЙ-ТЪ ЕПИСКОПЪ БЕВЕРИДЖЪ.

Тойзи добръ человекъ когато лежалъ тежко боленъ и былъ близо до смърть, память-та му до толкозь была ся повѣрдила щото не можалъ вече да познава што най близки-тъ си сродници и пріатели. Единъ священникъ, отколѣшенъ неговъ пріатель, пристѣпнѣвъ при легло-то му та го попыталъ «Познавашъ ли мя?» А той само отговорилъ, «Кой си?»

Другъ единъ пріатель сѣщо го попыталъ и зель смѣній-тъ отговоръ. Тогази и жена-та на бодинъ-тъ епископъ пристѣпнѣла и го попытала «А мене не познавашъ ли?» «Кой си?» отговорилъ той. И като му обадили че тя е любезна-та негова жена, той казалъ, «Не ѿ знаѣ.»

Тогази реклъ единъ, «Епископе, познавашъ ли Исуса Христа?» «Исуса Хри-

ста ли?» отговорилъ той и ся соживилъ като отъ електрикъ стреснѣлъ. «Исуса Христа ли? него азъ знаѣхъ твърдѣ добръ. Отъ четиридесеть години насамъ го познавамъ — Драгоценнѣвъ Спаситель! Той е единичка-та моя надежда!»

КОЛКО ВРѢМЕ ЩЕ ЖИВѢЕШЬ?

Ще живѣеши въ вѣкове на вѣкове. Ударъ-тъ който е различилъ тѣло-то отъ душѣ-тъ не е докаралъ въ свѣршваніе животъ-тъ на душѣ-тъ. И така безчетни-тъ милиони на умрѣли-тъ, на които прахъ-тъ прѣди много сѣ е снѣсилъ съ персѣ-тъ, живи сѣ. Мужіе-тъ, жени-тъ и дѣца-та въ дни-тъ на Ноя и на Авраама, и на Давида. Различни-тъ народи събрани подъ хоругва-тъ на Арабійскій-тъ Пророкъ. Тѣлны-тъ на Готы-тъ, на Татары-тъ и Вандалы-тъ, които разорихъ полета-та на Азіѣхъ и Европѣхъ, мѣдиовидны-тъ скитатели въ честацы-тъ на западно-то полушаріе и които сѣ оставили въ горы и въ развалины тѣмнѣ-тъ исторіѣхъ на съществуваніе-то си върху земѣ-тъ; всички-ты тѣзи сѣ живи и не можѣтъ да умрѣтъ. Безсмъртіе-то е прѣдузаконеніе на първородствѣ-то имъ и наследствѣ-то имъ. Съ първо-то дыханіе на животъ-тъ безсмъртіе-то сѣ възражда въ тѣхъ. И ты си отъ сега нататакъ вѣчнѣвъ. Животъ-тъ когото си почнѣлъ е бесконечнѣвъ; само прагъ-тъ на врата-та си прѣминѣлъ. Безчетни вѣкове лежатъ прѣдъ тебе распрострѣни въ бескрайно пространство. Като прѣминѣши пѣтница-та на онѣвъ години, или милионы-тъ на години-тъ, кенто можешъ да прочетешъ, ще оставѣтъ прѣдъ тебе други още толкозь прѣсцы и новы както първы-тъ, и тѣй въ слѣдующее въ вѣкове на вѣкове. Както единъ пѣтникъ може да различава пѣтъ-тъ си като сѣ простира между бѣрда-та, додѣ още отъ далечь му сѣ види че свѣршва оризонта; но когато стигне до онова мѣсто навѣ гледа че пѣтъ-тъ му сѣ распростира до върхъ-тъ на друго бѣрдо, и още нататакъ; тѣй вѣкове-тъ на бескрайный-тъ ни животъ, ще лежатъ прѣдъ тебе, всякогы исти-тъ. Вѣкъ ще слѣдува вѣкъ, періодъ ще слѣдува періодъ, долѣ така всички-тъ ти сили въ броевіе и снѣтаніе сѣ изчерпѣтъ и прѣстанѣтъ, и съ сѣ всичко туй едѣва сѣ начнѣлъ да живѣеши! Бескрайна-та вѣчность сѣ распро-

стира толко далечь колкото най напредъ когато си направилъ първа-тъ стъпка на пътуваніе-то.

Колко време ще живѣешь? Ще живѣешь вѣчно, и бѣдѣщій ти животъ зависи отъ настоящій-тъ. Всякой день, щомъ го свършишь ще се яви пакъ на бѣдѣщы-тъ години. Всякой часъ, всяка минута като прѣминува бѣржѣ, остава една страница да се прочете прѣдъ прѣстолъ-тъ Божій. Всяка речъ, всяка работа, всяка мысль и всяко утѣщаніе на сърдце-то ти пишва се непрѣстанно въ паметъ-тъ на едного, който не забравя никогы. Ты пишешъ житіе-то си за вѣчность-тъ.

Въ единъ притворъ въ Парижъ е зазначена една чудна икона, дѣло на прочутаго Мурида, когото прѣдстава едного монаха Испанца, сѣдѣлъ прѣдъ писарницѣ-тъ си, и былъ почелъ да пише жизнеписаніе-то, и смъртъ-та го грабнула прѣди да извърши дѣло-то си; но поискалъ и зѣлъ дозволеніе да се върне на земѣтъ за да извърши това дѣло. Гледашь въ жълто-то лице на монахъ-тъ дѣйствиіе по голѣно отъ естествено-то; видѣлъ-тъ оуби и хлѣтхлы-тъ му очи видатъ що има задъ завѣсъ-тъ на вѣчность-тъ, и испущатъ зоры съ виденія-та които имъ ся явятъ. — Душа-та която е встрѣ зема сношеніе съ невидимый-тъ свѣтъ, и гледа лице съ лице невидимаго, и строга и съ бѣрзина става работа-та на онзи чловѣкъ който е арѣмнѣлъ повѣнѣлъ-тъ скыніи на на тойзи кратковрѣмнъ животъ и е виныкъ въ вѣчности-тъ които сѣ отта-тъкъ гробъ-тъ.

Нека ся пише живописаніе-то така както въ видѣнны-тъ на вѣчность-тъ; погледни оттатакъ и видѣ неизреченны-тъ пѣща, които скоро ще тя окрѣжатъ когато застанешъ прѣдъ сѣдѣ-тъ си; видѣ бескрайный-тъ си животъ; скорото си отстраненіе отъ тойзи свѣтъ. О безумна душе, съвѣтвалъ тя да ся приготвишь за гъзъ вѣчность, и да пишешъ сега такова живописаніе на вѣрж въ Исуса Христа, и благоугодно слугуваніе на него щото да можешъ на вѣчность-тъ да прочетешъ това писаніе съ веселіе и радость.

— Който никогы не е простилъ врагъ-тъ си не е вкусилъ едно отъ най высокы-тъ удождствія въ животъ-тъ ни.

ВЕНІАМИНЪ ФРАНКЛИНЪ.

Веніаминъ Франклинъ ся роди въ Съединены-тъ Държавы на Америкѣ въ лѣто 1706 и поимнѣ ся на 1790. Отъ благодѣтели-тъ на чловѣчество-то малцина ся показалъ колко-то тойзи мъжъ достоинъ за награда. Отъ най напредъ той бѣше типографъ, и частный му животъ е пѣленъ съ добры приятели и плодovitы уроцы. Като философъ, изучи нравственность-тъ въ себе си, като приспособяваше порѣчки-тъ си на собствений-тъ си животъ. Като политический мъжъ (проводенъ въ Францѣ като посланикъ отъ Американскѣ-тъ републикѣ), положи всяко стараніе за просвѣщеніе на уюве-тъ и за цивилизуваніе на народы-тъ. Никой другъ не е помогнѣлъ по много отъ него за освобожденіе на Съюзы-тъ Държавы; събытіе отъ най голѣмы-тъ на свѣтъ-тъ, отъ което произлѣзохъ слѣдствія спасителны за всичкий свѣтъ. Като внимателенъ и дълбокомысленъ наблюдатель на природѣ-тъ, издирн много нейны тайны и измысли нѣколко полезны изобрѣтенія, между които сѣ (*) отбранительницы-тъ отъ молнія-та.

Единъ поетъ (стихотворецъ) е писалъ за него, че “истрѣгнѣлъ скыпиръ-тъ отъ мѣчители-тъ и молнія-та отъ небе-то.”

Каква по голѣма слава отъ тѣзи?

Златны-тъ изрѣченія на Франклина много сѣ ся печатали и прѣпечатвали въ особенны книги и періодически листове на вѣщмы-тъ почти Европейскы языцы, а твърдѣ малкы работы сѣ прѣведены на Българскы. Колкото за мене челъ съмъ гы като бѣхъ дѣте повърхно; челъ съмъ гы момѣкъ като бѣхъ и съмъ ся замыслилъ, четохъ гы и въ зрѣлъ възрастъ и немогъ да имъ неотдамъ прилично-то имъ оцѣненіе. И днесъ като гы имамъ прѣдъ очи, немогъ да затворѣмъ книгѣ-тъ безъ да прѣдложж на читатели-тъ поне нѣкой изборъ отъ тѣхъ.

Лѣнность-та тоестъ мързелъ-тъ прилича на рѣждѣ-тъ, и тя съсипва чловѣка повече отъ работѣ-тъ; ключъ който ся употребява быва всякога чистъ.

Ако обычашъ животъ-тъ, не прахосвай

(*) Отбранительницы-тъ отъ молнія-та, или грѣмъ-тъ, ся казватъ дебели-тъ телове, желѣзны или мѣдны, които ся туратъ върхъ камѣ-та за да водятъ електрикъ-тъ безопасно дозу до земѣ-да поврѣди камѣ-тъ.

врѣме-то, което е тъкань-та отъ кое-то става животъ-тъ.

Лѣность-та прави всичко мѣчно; а работаніе-то, всичко-то лесно. — Който става късно отъ легло-то си, цѣль день обикаля; а щомъ да подкачи работъ-тъ си и нощъ-та го настига. — Мързель-тъ толкозь полєка върви щото спромашія-та го твърдѣ скоро стига.

Гледай ты да тикашь работы-тъ си напръдъ, и никога не оставяй тѣ да тикатъ.

Рано да си лягашъ и рано да ставашъ, тойзи обычай даза здравіе, богатство и разумность.

Едивъ какъль да е заваатъ струва колко-то единъ чифликъ; заваатъ е едно положеніе което е почестъ и добъръ поминъкъ на человекъ.

Гладъ-тъ гледа извѣтъ врата-та на трудолюбивый-тъ человекъ, но несмѣе да вѣзе.

Работаніе-то издѣжава дългове-тъ, а отчаяніе то ги умножава.

Работолюбіе-то е майка на добрый-тъ поминъкъ, а Богъ нищо не отрича на работаніе-то. Ори когато сии лѣнивыи-тъ; ори и ще имашь жито не само за прѣхранѣ-тъ си, но и за продажбъ.*

Капка по капкъ камъкъ-тъ издѣжава. Съ работаніе-то и търпѣніе-то малко-то мышце прѣгрызва най дебело-то вѣже; а малкы-тъ удари отъ бравѣхъ повтаряны събарятъ голѣмы дѣбове.

Който отбѣгва отъ суетны-тъ удовольствія, наследува истинны-тъ.

Която преде безъ да ся уморява никога неостава безъ ризъ.

Дърво често прѣмѣствано, или челядь често прѣсеявана, не съмъ виждалъ никога да уснѣе, както тѣзи които оставатъ постоянно на едно мѣсто. Пази дюгень-та си, ако искашь и той да тя пази.

Искашь ли да ти ся свърши работъ-тъ? иди ты самичъкъ; а искашь ли да ся не свърши пролоди другѣго.

Повече работъ искарева око-то на человекъ нежели рѣцѣ-тъ.

Немареніе-то докарва по голѣмы нагубы отъ незнаніе-то.

Като ненагледвашъ работницы-тъ си, прѣдавашъ кесій-тъ си да правятъ сѣнеи какво-то щѣтъ.

Прѣди да купишь нѣщо еѣтно всякога приимъслевай.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ПѢСНЬ ЗА ВЪСКРЕСЕНІЕ ХРИСТОВО.

1

Иисусъ Спасъ нашъ въскреси,
Живъ е Сионскій Царь;
И на небе възлѣзълъ,
Надъ вѣчки Господарь.
На Ада побѣдитель
Въ това ся Той яви,
И всемогущъ Спаситель
На людие-тъ си.

2

Небесны колесницы
Чакатъ за тържество,
И ангели безчетни
Тамъ выкатъ наедно:
"Главы-тъ си вдигнѣте,
Небесны вы врата,
И съ радость прїимѣте
Тозъ славенъ Царь Христа."

3

Кой е той Царь на славу?
Всемогущый-тъ Господь,
Той найъ свободно дава
Спасеніе и животъ.
Той е и славенъ ратникъ,
Силенъ и страшенъ въ брань,
Князь нинѣ и началникъ
Между небесный станъ.

4

За насъ едикъ отхвърленъ,
Отъ грѣшны-тъ пѣтѣрѣнъ,
Отъ грѣшны-тъ осѣденъ
Распнѣтъ и умртвенъ;
Но нинѣ е въскреснѣлъ,
Сионскій славный Царь,
И горѣ възлѣзнѣлъ,
Надъ вѣчки Господарь.

ПЫТАНІЯ ОТЪ СВ. ПИСАНІЕ.

56. Отъ списатели-тъ на Свѣто-то писаніе кои бѣхъ царіе?
57. Кои бѣхъ пастири?
58. Кои рыбаи?
59. Кой лѣкаръ?
60. Кой митаръ?
61. Кой правяше шабѣри?

ОТВОРЫ НА ПЫТАНІЯ-ТА ВЪ БРОИ 1-ИИ.

48. Лук. 2; 49.
49. Мат. 15; 23.
50. Исх. 15; 20, 21. 1 Цар. 2; 1 — 10.
Сд. 5; Лук. 1; 41 — 55.
51. Исх. 15; 20. Сд. 4; 4. 4 Цар. 22;
14. Лук. 2; 36. Дѣл. 21; 9.

Прѣпечателъ на вѣстанка и на печатницѣ-тъ
А. Минасіевъ, у Джамля-ханъ.